

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolalaisen ja karjalalaisen hengen vaali ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

Nro 38 • Perjantaina 24. syyskuuta 2004

55. VUOSIKERTA

Irtonumerohinta 1 €

**LAATUA
EDULLISUUTTA
AMMATTILAISelta**

- Kellohuoltopalvelu
- Käsikaiverrukset
- Konekaiverrukset
- Korukorjaus/
kivi-istutustyöt
- Sormuksien
valmistus
- Ja nyt myös
lasikaiverrus

KAIKKI PAIKAN PÄÄLTÄ

KELLOLIIKE
Juhani Lankinen Ky
Kauppalankatu 2, Loimaa
Puh. (02) 763 2760
(Kaupungintaloa vastapäätä)

Tuttuja
vieraita

Antti Eklund, perhe, metsä ja hevoset

Kuka olet ja millainen on perheesi?

Olen Antti Eklund. Synnyin Kurikassa 21.9.1946. Olen asunut Kojonkulmalta keväästä -47 asti. Vaimo Marjatta löytyi Alastarolta ja meidät vihittiin Turussa vuonna 1969. Meillä on 4 lasta. Nuorin asuu vielä kotona ja käy peruskoulun yhdeksättä luokkaa. Poika suorittaa asepalvelusta Niinisalossa ja vanhimmat tyttäret perheineen asuvat Helsingin seudulla.

Minkälaista työtä olet tehnyt ja missä?

-Olen maanviljelijä. Kasvatan peltokasvien lisäksi maataisjalostussikoja sekä lähinnä harrastuksena suomenhevosta. Teen suomenhevosten kanssa metsäajoja, talvisaikaan, harvennusta ja tuhopuitten korjuuta. Näin autan osaltani myös tämän arvokkaan rodun säilymistä.

Luottamustoimet ja harrastukset?

- Kurkijoki-Säätiön valtuuskuntaan kuulun, samoin olen kuulunut jo pitkään LSO:n edustajistoon. Kuulun myös metsänhoito-yhdistykseen, metsästysseuraan, sekä maataloustuottajain lihavaliokuntaan. Harrastuksista hienoimpia oli kuoro, jossa lauloin 2-bassoa yli 20 vuotta. Met-

Perhekuva Antti, vaimo Marjatta, lapset Artturi, Eevi, takana Essi ja Elli.

sästystä ja kalastusta harrastan edelleen.

Mitä karjalaisuus Sinulle merkitsee?

Olen juuriltani molemmin puolin kotoisin Karjalasta, isäni suku on Kurkijoelta, isäni äiti Lasosia. Äidin suku on Värtsilän Niiralan kylästä ja sittemmin Savonlinnasta. Kotiseutumatkat Kurkijoelle ovat lähentäneet minua sukuni historiaan, oli elämys löytää isoisoisäni Knut Albertin hautakivi tai Lasosen sahan jäännökset!

Mitä Karjalaisperinteitä edelleen ylläpidät elämässäsi?

-Puhun Kurkijoen murretta useissa yhteyksissä, käyn Kurkijuhlilla, olen tukenut museota pienin esinein, jotka ovat peräisin Kurkijoelta. Piiraita syön aina kun se on mahdollista. Valjastan hevosen karjalaismallisten rekien eteen, tai vaikka ihojärveläisiin lip-pa-kieseihin.

Oletko käynyt kotiseutumatkoilla? miksi? Jos olet käynyt, mitkä ovat olleet merkittävimmät kokemuksesi matkalla?

Olen käynyt, mikäli mahdollista kerran vuodessa kotona Karjalassa. Merkittävintä on tarinoiden todellisuus. Se paljastui ensi kertaa kotipihaan saavutuani. Kotipiha taustalla näin Haukkalan ja Oron mäen mahtavat jyrkänteet. Suvun hautakivi löytyi Otsolahdelta. Siinä on kivijalkaa ja kiintopisteitä Karjalan matkoilleni.

Kerro joku muistosi Karjalasta. Kerro kokemuksiasi tai muistojasi evakkomat-kasta. Tai mitä muistat kerrotun asiasta.

Olen tehnyt Karjala-matkoja vuodesta 1990 alkaen. Päälimmäiseksi muistoksi viime syksyiltä jäivät kolme erikokoista rapua, jotka nostettiin Lasosen koskesta

Ladan konepellille. Tämä kertoo Thojoen runsaasta rapukannasta. Olen kuullut, että ennen viimeistä evakoon lähtöä yhtenä iltana kesällä 1943, Lemmatsunkoskesta oli saatu yhteensä hevoskuorman verran rapuja! Eräällä Karjalanmatkalla saavuimme Iiojärvelle josta ovat kotoisin Sirkka Pöyri (os. Kaartinen) sekä Hannu Kojo. Siellä Sirkka puhui Iiojärven koulusta, koulumatkoista ja erilaisista tapahtumista mm. miksi tätä ihojärven koulua sanotaan Immosen Katin lyse-oksi! Lisäksi positiivisena muistona on Vilho Heinosen huvila Vätikässä ja sen vieressä on toinen suoma-

Sisäsivuilla
TÄNÄÄN

Musiikkiterapiaa, sivulla 3

Rakas mummomme, sivulla 4

Vampulassa kirkkopyhä, sivulla 5

Urheilu-uutisia, sivulla 6

Vuosikymmenten takaa, sivulla 7

Uude Skodan ostan ma, sivulla 8

Kurkijoella 1999.

lainen rakennus rakenteilla. Silloin ajattelin että he ovat rohkeita miehiä. Toivon heille vieläkin kovasti onnea.

Onnellinen lapsuusmuistosi?

Viikonloppu alkoi lauantai-aamusta piiraiden pais-tolla. Mummo ohjasi työtä ja sisareni olivat mukana.

Joku pulikoi taikinaa, toinen laittoi muusia, kolmas rypytti ja seuraava voiteli ne uunista tultua, siinä oli monta vaihetta. Laitettiin lihapotti uuniin sunnuntaiksi, kaurakiisseli voisilmällä - voiko tämän paremmin olla vieläkin? Muistan myös odotetun varsan syntymän,

JATKUU SIVULLA 3

Hevosen, Ruudun Vipin., selässä Essi, sylissä Ellin poika Kalle.

Rankapuiden ajossa ollaan oltu, Essi valmiina viemään hevosen talliin kun kuorma on purettu.

24.9.2004

Ihminen kadoksissa

Sisareni 50-vuotiskutsua miettiessämme otimme selvää mitä tapahtui hänen syntymävuonnaan 1954. Löysimme monenlaista tietoa siitä, millä tolalla Suomen asiat olivat tuolloin, kun sodan päättymisestä oli kulunut vasta muutamia vuosia.

1954 silloinen pääministeri Kekkosen hallitus päätti toimenpiteistä elinkustannusten alentamiseksi: Viljaseoksen hintaa alennetaan 3 mk/kg. Kulutusmaidon hintaa alennetaan 5 mk/litra. Meijerivoin kuluttajahintaa alennetaan 70 mk/kg. (Kotivoin tuottajille taataan tuottajahinta, joka säilyttää normaalin suhteen kotivoin ja meijerivoin välillä.) Makkaratuotteiden hintoja alennetaan 20 %. Sokerin hinta alennetaan 10 mk/kg. jne.

Mikä asiassa kiinnitti huomiota, muu kuin hinnat sinänsä. Se, että hallitus päätti asioista, jotka koskivat jokaista ihmistä. Maidon hinnasta.

Nykyinenkin hallitus päättää varmasti monista sellaisista asioista, jotka koskettavat kaikkia ihmisiä, mutta samanlaista ihmisläheisyyden tuntua ei enää saavuteta. Valtakunnan politiikka on karannut johonkin tavallisen ihmisen ulottumattomiin, osin jopa Suomen ulkopuolelle.

Siksi tuo päätös maidon hinnasta tuntui hyvältä. Että silloin mietittiin miten tavallinen ihminen pärjäisi vaikeissa ja kovissa olosuhteissa paremmin.

Mietitäänkö sitä nyt enää koskaan hallituksen tasolla?

Toivottavasti. Koska vaikka emme elä sodan jälkeistä aikaa, on monella ihmisellä silti vaikeuksia pärjätä rahan vallan yhteiskunnassa sairaana tai vähävaraisena. Heidän elämäänsä maidon hinta vaikuttaa suoraan. Sitä tosiasiaa ei 50 vuotta muuta mihinkään, vaikka kaikki muu lienee muuttunutkin.

Maire Soiluva

Hartaus sunnuntaiksi 26.9.
17. sunnuntai helluntaista

**Hyvään Jumalaan
on helpompi
uskoa**

Jumala ei nykyisin ole muodissa. Aika harvoin kukaan viittaa Jumalaan muun kuin uskonnollisen puheen yhteydessä. Tai sano tulevia suunnitellessaan: Tehdään niin, jos Jumala suo.

Kun elämä menee sujuvasti ja putkeen, voi mieleen joskus nousta ajatus, että joku auttaa asioiden järjestymisessä. Sellaiseen Jumalaan, joka hoitelee ihmisen asioita ja kohtelee häntä hyvin onkin helppo uskoa – jos ylipäättään arvelee Jumalan vaikuttavan jossain taustalla.

Tilanne on toisenlainen silloin kun Jumala ei suo asioiden järjestyä. Kun tie nousee pystyyn, toiveet romuttuvat, onnettomuudet kaatuvat päälle, ihmiset hylkäävät ja vihamiehet pilkkaavat ja kateelliset nauttivat.

Missä Jumala silloin on? Miksei hän tule ja järjestä asioita mallilleen?

Monesti käy niin, että Jumala nousee mieleen vasta silloin kun elämä on suistunut raiteiltaan. On kovin inhimillistä ajatella, että hyvä ja mukava elämä kuuluu minulle ja läheisilleni, mutta vastoinikäymiset eivät. Niiden sattuessa Jumalan apu tuntuu tarpeelliselta.

Jumala ei moiti ihmistä siitä, ettei tämä muista häntä silloin kun asiat ovat hyvin. Eikä Jumala työnnä ihmistä pois pahoina päivinä, vaan iloitsee siitä, että tämä tulee Hänen luokseen, vaikka vasta hädässä.

Jumalan ajatukset ja toimet ovat monesti ihmisen käsityksyyllä ylivoimaisia ymmärtää. Ne ovat todella yhtä kaukana kuin taivas on maasta. Hän ei taivu meidän logiikkamme sisään.

Ajatus ymmärryksen ylittävästä Jumalasta on sekä pelottava että lohdullinen. Ehkä siinä on yksi syy, miksi Jumala ei ole muodissa.

Sirkku Nyström

Kirjoittaja on teologian maisteri ja toimittaja.

NIMIPÄIVÄT

24. pe Alvar, Auno
25. la Kullervo
26. su Kuisma
27. ma Vesa
28. ti Arja
29. ke Miika, Mika,
Mikael, Mikko
30. to Sirja, Sorja

Muistettavaa

– **Elisenvaaran Martat** kokoontuvat ma 27.9 klo 12 Soile Kähärällä Petäjämäentie 22.

– **TURUN KARJALAINEN NÄYTÄMÖ** esittää 20-vuotisjuhlanäytöksenä RAPSODIA PAAKELIN KYLÄSTÄ sunnuntaina 3.10.04 klo 14.00 ja klo 18.00 Turun suomenkielisellä työväenopistolla, Kaskenkatu 5. Liput á 10,00 + ovelta, ennakkoon p.040-7033120 Helena Aro. Huom! Ainoa tilaisuus nähdä näytelmä kokonaan!

Unto
Miikkulaisen
kokoama

Näin ikkeä

– murre-sana-
kirja sisältää yli
4000 muresanaa.

Eino Vepsä on lisäksi koonnut Kurkijoelta, Hiitolasta, Lumivaarasta ja Jaakkimasta sekä naapurista Parikkalasta yli 300 sananpartta, joista hän on osan myös kuvittanut. Mainio lahjakirja, tärkeä hakuteos!

Tilaukset:
Kurkijokelaisen toimitus, Vesikoskenkatu 13 As 21
32200 LOIMAA, puh. (02) 762 2551, 050-521 3336

Hinta 23,- eur

Ken tietää?

Jälleen on museolle kantautunut tietoja aiemmin julkaistuista kuvista. Viikkolla 32 kuvassa ollut hääpari on tunnistettu. Morsian oli Sylvi Kokkonen os. Litmanen, syntyisin Kostamonjärveltä ja hänen sulhasensa Matti Kokkonen, koitoisin Metsikosta. Heidät vihittiin 23.5.1926 Savonlinnassa.

Kuva lienee Kurkijoen maanviljelysopistolta, keitä-hän ovat kuvan nuoret?
Tiedot kuvasta pyydetään osoitteeseen Kurkijokimuseo, Kojonperäntie 446, 32260 Kojonperä tai puhelimitse 050-4036050 Maria Kauppinen tai sähköpostilla kurkijokimuseo@auria.net.

Kuva Kurkijokimuseon kokoelma

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ

Toimitusneuvosto: Kurkijoki-Säätiön hallitus

Toimitus: Päätoimittaja Maire Soiluva
ja kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Konttori: Vesikoskenkatu 13 As 21, 32200 Loimaa
Avoinna: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
puh. (02) 762 2551
Matkapuh. 050-521 3336

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT: (Kaikki ilmoitukset)

Etusivu ... 60 centtiä/mm Muut sivut 45 centtiä/mm

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 16 mennessä.

Lehti ilmestyy perjantaisin, mutta vuoden aikana on joitakin kaksiksoisnumeroita juhlapyhien aikoihin. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi 35 euroa
6 kk 20 euroa
3 kk 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

E-mail:
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Sivunvalmistus:
Etusivu Frontpage, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

50 VUOTTA SITTEN...

N:o 38. Lauantaina syyskuun 25.p:nä 1954

TUTUSTUMISRETKI SAVISEUDUN OSUUSKAUPAN KANGASOSASTOLLE.

Jokaisellehan meillä on tuttu Saviseuden Osuuskassa ja jokaisellaan me olemme myös siellä käydessämme päätyyneet kangasosastolle. Näin syksyn tullessa on kuitenkin mukara vähän tarkastella niitä uutuksia mitä siinä on meitä varten hankittu ja siinäpä otammekin oppaaksemme kangasosastoneitojaan mtti H. Veijalaisen ja hänen avullaan teemme myös selkoa osaston kauduista. Ennenkautena osastolta on tavaroiden runsas. Tavaraa on hyllillä että sohvaa, laakia sitä on tiskillä ja esittelypöydillä. Syksyn koleat ilmat vaativat lämmintä ylle ja siinäpä olemme saaneet jo huomattavasti villatavaroita, tietysti tämän syksyn uutuksia. Meille on saapunut naisten villajanspeireita, villatakkia, villasukkia olemme saaneet erittäin halpoja sekä naisia

— Mielenkiintoista tietoa radion kuuntelijoille oli Turun lähetysaseman uutisointi. Kuten päivälehdet ovat jo kertineet, oli lähetysaseman esittely-iltaisuus viime keskiviikkona 22. 9. klo 13, lokuisen kutsuvieras- ja sanomalehtimiesjoukon saapuvilla ollessa. Koneisto on Sveitsiläistä valmistettu, samaa merkkiä kun viime vuotena uusitut Lahden lähetysaseman koneistotkin. 100 KWH:n aseman teho tuntuikin hyvin kuulavalta entiseen verran, joten Varsinais-Suomi on radio-olohiinsa saanut kassan kalvutan parannuksen.

että lapsille (pönnökö erikoisera), miesten villapaidat ja villatakit ovat jo myös saapuneet. Miesten alusvaatteista voidaan mainita, että vaikka flaneli-ohouut ja paidat jatkuvasti menevät, ovat ne joutuneet huovittamaan sijastaan interloc-kudos alusvaatteille. Naisten alusvaatteista tämä kudos on jo aikaisemminkin ollut hyvin suosittu. Naisten ja miesten interloc-keraatat ovat nyttemmin pakattu siisteihin muovipusseihin, joita esim. lahjapakkeuksinakin voidaan suositella. Miesten diagonaalihousut sekä villakangas- ja mokkapuserot ovat myös syyskauden myyntitartikkeita. Villakangasat, monet kauniit värit, ovat saapuneet ja samoin kotimaiset PMK taviingehmit, joista jokainen löytää mieleisensä väris ja kuosis. Vielä olemme saaneet pekunkkveja, taifeja jubla- ja tassu-aidenisekijä varten. Tämän osaston piirien kuuluvat myös jälkineet. Vaikka me tilanpuutten vuoksi emme aakkaan kenkävalikoimaamme parhaalla tavalla esille, on se kuitenkin varmasti monipuolinen ja myös hyvin vaihteleva. Uutuksia on jo saapunut. Yhtenä mainittakoon kevät sohakumpipohjainen naisten kenkä. Varsin sopiva syksyn jälkeine. Näin haasteli haastattelijavammur ja kun laakia muistamme Saviseuden Osuuskassa on otaksii lähekkösemme, jotka tunnustaneena on ”pyynnin puuhaaseen palvelus”, niin ilo-riekielä me olemme siinä kauppoja tekemään. (Ilm.)

— K —
Kynästä meiatip-pengo pötsä, ei muoa häntä hettä, pötsi pötsäjoa hylkisi. (Ilmää)

Tapahtumakalenteri

Karjalan Liiton ja sen jäsenseurojen tilaisuuksia vuonna 2004
Tilaisuudet Karjalatalolla Helsingissä ellei toisin mainittu. Karjalan Liitto ry, Käpylänkujä 1, 00610 Helsinki, puh. 09-7288 170

Syyskuu

- 25.-26.9. Viipuri monikan-sallisena ja kansainväli-senä kaupunkina -symposiumi Viipurissa, yhdessä Viipuri-keskuksen kanssa
- 26.9.-2.10. Hiljentymisen viikko Ylläksellä syyskuu Rapon sukuseu-ran sukokokous, Alavus ks. www.rapo.fi

Lokakuu

- 2.-4.10. Elävien kuvien Karjala -risteily
- 5.10. Taistelukentiltä rauhan töihin -luento
- 7.10. Pitäjäesittely

Viikon verovinkki

Kotitaloustöistä verovähennystä

Kotitalousvähennyksen saa kotitalous-, hoiva- tai hoitotyön sekä oman asunnon ja vapaa-ajan asunnon kunnossapito- ja parannus-työn teettämisestä. Vähennyksen määrä on enintään

1 150 euroa vuodessa, vähennyksen saa siltä osin kuin vähennettävä määrä ylittää 100 euron omavastuun.

Ennakkoperintärekestieriin merkitylle yrittäjälle kotitaloustyöstä maksetusta määrästä saadaan vähentää 60 prosenttia. Saadaksesen täyden 1 150 euron vähennyksen täytyy kotitaloustyötä teettää noin 2 083 eurolla. Jos kotita-

lous palkkaa itse työntekijän, työnantaja saa vähentää palkan sivukulut kuten eläkevakuumusmaksun ja 10 prosenttia maksamastaan palkasta.

Kotitalousvähennyksen vaikutus on helppo laskea. Verot alenevat vähennyksen verran.

Otto Murtomäki
Veronmaksajat
www.veronmaksajat

Runopalsta

Vaikii lähtö

Ei tätä oikei sannoo ilkkii myö vaa maata lohotettii, et jäi lehmätki lypsämättä, vaik enne sitä lähettii töihi, enne ylös nousuu.

Ei täs paljo mikkäo valkkii ko lähtöki on nii vaikii, hää housuu, sukkaa ehtii mie en muute mukkaa jouvu. sitä pittää varmistaa iot kaik jääp kivallee

ANNA

sydämeistä pahasti ja hengitys on ahasta, niin tänne hoitoon vaan, yhdessä täällä keinot keksitään.”

Kahvitarjoilua ja vapaa seurustelua oli tämän jälkeen vielä, vaivojansa valittavan en kuullu kenenkään enää siellä. Hauskempaa puheenaihetta löytyi, mikä piristi minun mieltä.

Vesikampauksen oli lähtiessäni tehny huolella, jota oli kait vähän molemmilla puolilla. Eräs kaunis rouva ihasui siihen kovasti ja sanoi että onpas papalla korkee ohta, kun se niskaan nousee kohta.

Yritin siinä hyvän mielen hötäkässä saatolle pyrkiä, mutta se nais näytti minulle vaan nyrkkiä. Mutta kyllä siellä oli sitten lystii, jos vähäkin vaivoja tulloo, niin sinne minä menen justii.

Aarne Elolampi

JATKOA SIVULTA 1

keinuhevosen tai isän tekemät pienet parireetja sen, kun sain ensimmäisen keran ajaa harmaata “verkua” 7vuotiaana. En tiedä mikä näistä on paras, mutta ehkä järjestys on siinä.

Mitä ajattelet Karjalakysymyksestä?

Uho, tai Venäläisiä loukkaava käytös ei auta meitä. Vain hyvällä käytöksellämme voimme tehdä Karjalamatkoja saada koko Karjalan alueen parempaan käyttöömme ja lisää vapauksia siellä. Joskus ehkä koko aluetta tarjotaan takaisin, mikäli tarpeeksi järkeviä ajatuksia esitetään Suomen puolelta niin että viisas venäläinen ymmärtää että se on kaikkien meidän etu. Tällä tavalla Venäjä voi puhdistaa maailman silmissä maineensa Neuvostojen rikoksista. Heti kun Venäjälle syntyy tarpeeksi vahva johtaja, joka ymmärtää suomalaisten ja venäläisten edut, tämä kaikki on mahdollista. Ja saakoon se Venäjän johtaja maailman suurimman rauhanpalkinnon.

Miten olet kokenut oman karjalaisuutesi? Miten se on vaikuttanut elämääsi?
Lapsuudessa joskus saa-

Hirvenkaato Tammelan yhteismetsässä 1965.

toin kokea että olin karjalaislapsi. Tuli tilanteita että karjalaiset lapset leikkiköön keskenään. Mutta koska olimme lapsia, yhtä ja samaa nuorisoa, tulimme hyvin toimeen koului-ikäisistä asti ja olemme edelleen parhaita kavereita. Täältä löytyi myös elämäkumppani. Eri kulttuurit, murre ja tavat ovat rikastuttaneet elämääni.

Mitkä ovat tärkeimmät asiat elämässäsi?

Oma perhe ja lasteni perheet. Ja kaikkien toimeentulo. Metsän kasvun

seuraaminen on tärkeää, “metsätutkimuksiani” aion jatkaa edelleen.

Miten olet siirtänyt perinteitä seuraaville polville?

-Olen kertonut lapsilleni Kurkijoelta kuultuja asioita, hankkinut kirjoja joka lapselle Muistojemme Kurkijoki ym. Karjalasta kertovia kuvauksia. Niistä löytyy taustaa juurille. Kurkijokelainen on lehti, jossa on asiaa sellaisille, jotka eivät pääse museoon. Lapsille ei saa liikaa tuputtaa, vaan sopivin kohdin kertoa asioita silloin, kun heitä kiinnostaa.

Miten sinun mielestäsi perinteitä pitäisi säilyttää?

-Mielestäni suomenhevos-kulttuuri on säilyttämisen arvoinen. Ja murretta puhuva ihminen on jo perinnettä säilyttävä. Lapsille voi kertoa asioita joita on nuoruudessa kokenut, kuten piiraanpaisto; sitä meillä tapahtuu silloin tällöin. Välillä katsotaan vanhoja valokuvia, jotka kertovat enemmän kuin sata sanaa. **Mitä mieltä olet Kurkijokelainen-lehdestä? Mitä muutoksia siihen ehdottaisit, tai jutunaihetta, joista haluaisit lehdestä lukea?**
-Kurkijokelainen on leh-

ti, jonka luen ensimmäisenä lehtenä silloin, kun se perjantaisin ilmestyy. Siinä ei tarvita muutosta, toivon että kaikki kirjoitukset ovat luotettavia, jotta jälkipolvi voi saada varman kuvan. Usein valokuvat ovat parasta todistetta eri tilanteista. Yleisarvostelu lehdestä on hyvä. Haluaisin lukea lehdestä asiallisia ja hauskoja kertomuksia, esimerkiksi Ihojärven koululaisten kokemuksia.

Minkälaisia tulevaisuuden suunnitelmia, haaveita sinulla on?

-Suunnitelmissa on eläkkeelle jääminen j a laulua-

Loimaa-seuran riukuaidanteon riukutalkoissa.

Rakas Mummomme täyttää perjantaina 24.9.2004 kunnioitettavat 95 vuotta Alastaron Virttaalla.

Mummomme Kerttu Kopsa 95 vuotta

Me jälkipolvet toivotamme, Sinulle Mummo, sydämelliset onnittelut juhlapäivänäsi ja iloitsemme siitä, että olet juuri meidän Mummomme ja Isomummomme. Tämä kirjoitus on kunnianosoitus ja muisto pitkän taipaleen kulkeneelle naiselle, aviopuolisolle ja äidille.

Kerttu syntyi 24.9.1909 Kurkijoen pitäjän Marianvaaran kylässä Aino-Kaisa ja Juho Lätin perheeseen. Sisaruksia olivat Armas 1898, Maria -00, Edla -07, Anni -12, Martta -14 ja Hilma -17. Koti sijaitsi korkealla mäellä, Lätinmäellä, lähellä Kurkijoen kirkonkylästä Ihalaan menevää tietä. Jo pienestä pitäen lapsia ohjattiin ja neuvottiin työntekoon kykyjensä ja voimiensa mukaan: karjan paimentamiseen, eläinten ruokkimiseen, marjojen keruuseen ja muihin talon töihin.

Vuonna 1927 18-vuotiaana Kerttu avioitui Antti Kopsan kanssa ja muutti miniänä Kopsanmäen taloon, joka sijaitsi myös Marianvaarassa. Muutosta Kerttu muistaa aina sanoa, että kävelen hän Kopsaan meni, ja Antti oli varoittanut itkemästä, kun sanojensa mukaan nuorikollansa oli niin herkkä mieli sekä nauruun että itkuun. Lapsia Kopsanmäessä asuessa syntyi Osmo -28 sekä Aini -33. Murheeltakaan ei vältytty, sillä kaksi heidän lapsistaan kuoli jo aivan pieninä.

Kertun ja Antin vielä keskeneräisestä uudiskodista Lumivaaran pitäjän Tervajärven kylän Savikolta jouduttiin sitten lähtemään evakkoon talvisodan syttyessä. Antti oli rintamalla ja aikaa oli vähän, kun Kerttu lähti lasten ja vähien tavaroiden kanssa

Mummo kehrää rukilla lankaa omista pellavista v.1980.

sukulaisten mukana ensin Parikkalaan ja sitten eteenpäin Keski-Suomeen. Tämän ensimmäisen evakkomatkan jälkeen palattiin kotiin, jatkettiin elämää, mutta lopullisesti koti jouduttiin jättämään jatkosodan jälkeen. Evakkomatka kulki ensin Ylistaroon ja sieltä Loimaalle, Heikki Perhon tilalle. Alastaron Auvaisten ja Virttaan Markulassa asu-ajan jälkeen Kerttu ja Antti saivat aloittaa rakentamaan uutta omaa kotia Alastaron Virttaalle.

Siihen aikaan rakennustarvikkeista, kuten kaikesta muustakin tavarasta, oli kova pula. Antti oli kuitenkin hyvä rakennusmies ja uuteen kotiin päästiin muuttamaan. Ensimmäinen uunikin saatiin tehtyä käytetyistä tiilistä. Miten suuri ja onnellinen asia olikaan oma koti! Elanto saatiin maanviljelyksestä ja karjanhoidosta. Kerttu hoiti emakoita ja kasvatti porsaita myyntiin. Moninaiset yöt valvottiin ja nukuttiin emakon vieressä porsaiden syn-

tymää odottaessa ja kallisarvoista emakkoa hoitaen. Porsaita myytiin sitten mm. Loimaalle meijeriin edelleen kasvatettavaksi.

Kovasta työnteosta huolimatta aikaa jäi myös harrastuksiin. Kurkijoen Marianvaarassa toiminut Marttakerho perustettiin uudelleen Virttaalle ja Kerttu oli yksi perustajajäsenistä. Marttakerho oli tärkeä emäntien ja äitien tapaamispaikka; kerhossa tehtiin käsitöitä, laulettiin, haasteltiin, lapsetkin vietiin mukaan. Virttaan Marttojen ensimmäinen hankinta oli kangaspuut, joilla päästiin kutomaan kangasta ja mattoja. Kyseiset kangaspuut ovat vieläkin tallessa ja Virttaan Marttakerho toimii edelleen uusin martoin ja voimin.

Tärkeitä Kertulle olivat myös käsityöt. Moninaiset ovat kudotut kankaat, monen monta poppanaa sekä 15 kappaletta raanuja on kudottu kangaspuilla. Virkattuja pöytäliinoja on kymmeniä ja kymmeniä.

Sisarukset Lätinmäellä noin v.1922 vas. Hilma, Edla, Kerttu, Armas, Martta, Maria ja Anni

Suurena rakkaudenosoituksena läheisilleen hän on vinkannut seitsemän suurta ja upeaa parisängynpeittoa. ”Kukaan ei kysy että kuinka kauan tätä on tehty, vaan KUKA tämän on tehnyt” on ollut Kertun mielisanoita käsitöiden laadun periaatteena. Nykyisin käsien ja sormien huono kunto estävät virkkaamisen; muuten hän sanoo, että virkkaisi vieläkin. Me jälkipolvet olemme puhuneet, että käsitöistä saisi järjestettyä hienon näyttelyn.

Kolmantena harrastuksena Kertulla on kirjoittaminen. Tämä taiteellisuuden muoto on puhjennut, ehkä ajan salliessa muilta töiltä, vasta vanhuusiällä. Liekö viehtymys kirjoittamiseen saatu geenien perintönä, sillä Kertun mummo eli äidin äiti oli kirjailija ja valtiopäivämies Pietari Päivärinnan tytär. Kotona on iso kasa vihkoja, joihin on kirkkaalla ja tarkalla muistilla kirjoitettu perinnetietoa ja muistoja menetetyistä kotiseudusta Karjalassa, vanhoista työtavoista, ihmisistä, naapureista ja tapatumista. Kirjoituksia on eri aikakausilta, hyvin yksityiskohtaisia ja tarkkoja kuvauksia elämän varrella sattuneista tapauksista. Näistä muisteluksista on julkaistu Kurkijokelainen-lehdessä eräs osa, jossa Kerttu kävelee muistoissaan kotikylän, eli Marianvaaran, teitä ja

poikkeaa tervehtimässä jokaista kylän taloa. Näissä Kertun kirjoituksissa Karjala elää.

Karjala ja karjalaisuus on Kertun elämässä jokapäiväinen rakas asia. ”Karjala on syntymämaa, josta on jouduttu lähtemään, mutta karjalaisia ollaan aina” sanoo Kerttu. Karjalaisuus elää puheessa ja tarinoissa sekä myös ruumiinravinrossa, eli tuttuja ovat piiraat, lanttulaatikko ja tapantaiset, jotka ovat siirtyneet suvun vauvojen suissa jälkipolvillekin osaksi perheruokaa. Suvun piirissä on jatkettu myös rotinaperinnettä: vauvalle ja perheelle viedään rotinapöytä eli iso pullakranssi ja sen peittona pellavainen pyyheliina, joka sitten jää vauvalle.

Kertulle kaikkein rakain muisto Karjalasta on lapsuudenkodin muisto. Silloin elämä oli vapaata ja kevyttä lapsen elämää, pa-hoista asioista ei tiennyt mitään. Myöhemmissä elämänvaiheissa, sekä ilossa että surussa, Kerttu sanoo tärkeimpänä elämänohjeenaan olleen ”Usko, Toivo, Rakkaus”. Näistä on saanut voimaa jaksaa vaikeiden aikojen yli, ”toivossa on eletty”. Tätä elämänohjetta Kerttu neuvoo myös nuoremille: sitkeästi pitää yrittää, vaikka olisi vaikeakin välillä.

Nykyisin Kerttu asuu kotonaan Alastaron Virt-

taalla samassa pihapiirissä pojanpoikansa perheen kanssa, ja on mieleltään virkeä ja aikaa seuraava Mummo ja Isomummo. Aviopuoliso Antti kuoli vuonna 1981 vuosien sairastamisen jälkeen. Antti sai lähes koko sairausaikansa asua kotona Kertun häntä hoitaessa. Heidän vanhin lapsensa Osmo Kopsa kuoli keuhkavälillä 2003 Loimaalla. Tytär Aini Karppinen asuu Punkaharjulla. Lastenlapsia Kertulla ja Antilla on seitsemän ja lastenlastenlapsia 15.

Meille jälkipolville Mummo on aina ollut Mummo, ja Mummo on aina ollut olemassa. Me kaikki lastenlapset olemme saaneet hänen luonaan hoivaa ja huolenpitoa. Meissä ja tarinoissaan Mummo elää. Tarinat aukevat ja saivat kuvan meille onnekkaille lastenlapsille, jotka olemme useitakin kertoja päässeet käymään Karjalassa entisillä kotipaikoilla. Nyt mekin tiedämme sanoa Lätinmäestä, Kopsanmäestä, Kuuhkaansuon poluista ja Savikon kodista, että tästä hän kulki, täällä he elivät.

Onnea Syntymäpäivänäsi Mummo!

Juhlakahvit juomme perheen kesken Mummon kotona.

Päivi Lehtonen

Kerttu ja Antti Kopsa v.1969, Kerttu 60v.

Lapsuuskodissa Marianvaaran Lätinmäellä v.1991, vas. Aini Karppinen o.s. Kopsa, Mummo Kerttu Kopsa, Osmo Kopsa, Lea Kopsa takana Anne Rintala, Eija Merikanto.

Muistelutilaisuus Vampulassa

JÄÄHYVÄISISTÄ KODEILLE KARJALASSA KUUSI VUOSIKYMMENTÄ

Vampulan Karjalaiset järjestivät viime pyhänä eli Jatkosodan päättäneen välirauhansopimuksen allekirjoituspäivänä 19.9. muistelutilaisuuden, joka alkoi Vampulan kirkossa pidetyllä jumalanpalveluksella, jossa saarnan piti Vampulan kirkkoherra Keijo Plit. Hän kosketteli vaikuttavassa puheessaan noita kuuden vuosikymmenen takaisia aikoja hakien yhtymäkohtia niistä raamatun evanke-

liumeihin. Hänen puheensa on hieman lyhennettynä toisaalla lehdessämme.

Jumalanpalveluksen jälkeen kokoonnuttiin kirkko- maalle pystytetyn Karjalan multiin siunattujen vainajien muistomerkille, jossa virren Maa on niin kaunis jälkeen Saimi Varjonen ja Eino Heikinmaa laskivat muistokukat patsaalle. Tilaisuus jatkui seurakuntatalolla, jonne tulijat toivotti tervetulleeksi kirkkoherra

Plit. Hän mainitsi käyneensä aikanaan samaa koulua Hartolassa kuin runoilija Uuno Kailas tosin eri aikaan. Kailaan runous on varsin koskettavaa, totesi Plit ja mainitsi, että virsi 584, joka on runoiltu vuonna 1931, koskettelee ennakoidusti maamme vaikeita aikoja ja siinä pyydetään siunausta maallemme ja kansallemme: Siunaa ja varjele meitä Korkein kädelläs...

“Pitäkää muistot mielessänne ja kertokaa niistä nuoremmille. Toivon siunausta tilaisuudellenne”, lopetti kirkkoherra tervehdyksensä.. Karjalaseuran tarjoamien kahvien ja maukkaiden leivonnaisten nauttimisen jälkeen toivotti juontajana toiminut Karjalaseuran uusi puheenjohtaja Paavo Tuunainen läsnäolijat tervetulleiksi. Hänen mielestään me olemme sotapolalaisia, vaikka meitä evakoiksi yleisesti kutsutaan. Tuunainen totesi, että nykyisin on hyvä sopu vallitsevana kantaväestön ja karjalaisten välillä ja karjalaiset myös rikastuttivat uutta kotiseutuaan monella tavalla. Seuraavaksi hän kutsui ensimmäisen muistelijan, Saareksen pojan, Toivo Arolan kertomaan,

Muistotilaisuudessa oli väkeä kauempaakin, ja vaikka aihe sinänsä oli raskas, oli tuttuja mukava tavata.

tuolloin 10-vuotiaan pojan kokemuksia ja muistikuvia evakkomatkoiltaan, joista myös on oma kertomuksensa lehdessämme.

“Vaikea risti”

Saimi Varjonen lausui Hilja Karhulan runon Vaikea risti, joka tunteella koskettelee meille itse kullekin kannettavaksemme annettua taakkaa. Me monesti luulemme kanssasisariemme ja veljiemme pääsevän vähemmällä, mutta lopuksi se oma risti, jonka oli hylännyt, tuntui kaikkein sopivammalta kantaa.

Eino Heikinmaa kertoi lähinnä muisteluksia, joita hänen tätinsä oli muistiin kirjoittanut. Kertojalla itsellään ei ollut mitään oma-kohtaista kerrottavaa viimeisestä evakkoon lähdöstä, koska hän makasi siihen aikaan punatautiin sairastuneena sotasairaalassa, josta

pääsi etsimään kotiväkeään Pohjanmaalta vasta puolen vuoden kuluttua. Täti oli kirjannut tarkasti karjan kanssa kulkemansa matkan, jonka ensimmäinen yöpyminen tapahtui Parikkalan Koitsanlahdella. Sieltä matka jatkui kävellen edelleen Särkisalmelle ja sieltä Särkilahdelle, josta alkoi karjan kuljetus proomuilla. Neljä proomua oli käytettävissä ja kuhunkin niistä mahtui sata nautaa. Mutta kun karjaa oli paljon, jäi vielä toinen puoli odottamaan uutta kuljetusta. Silti eläimet olivat proomuissa kylki kyljessä kiinni. Sinne ei voinut mennä niitä edes lypsämään. Eläimetkin saivat kärsiä suunnattomasti tästä vakavasta tilanteesta.

Tahkorannassa eläimet jälleen jalkautettiin ja Joroisissa päästiin junakuljetukseen, tosin vain avovau-

nuihin, joihin oli laitettu lautakaiteita, jotta lehmät eivät hyppäisi pois kyydistä. Pieksämäen, Jyväskylän, Haapamäen ja Seinäjoen kautta päädyttiin viimein 13.9.-44 Ylistaron asemalle, jossa “oltiin kuin orjamerkinoilla”, oli täti kirjannut muistiinpanoihinsa.

Satakuntalaisten lauluun päättyi tämä vaikuttava ja tärkeä tapahtuma, johon osallistui noin neljäkymmentä henkeä. Vain kaksi nuoremman polven edustajaa oli saapunut paikalle. Heidä olisi toivonut sinne enemmän, sillä siten olisi tieto noista vaikeista ajoista siirtynyt helposti nuorempien omaisuudeksi ja heidän juuriensa vahvistamiseksi.

Suuret kiitokset Vampulan Karjalaisille muistelutilaisuuden järjestämisestä.

Eino Vepsä

Kuvat: Laura Haavisto/Lauttakylä-lehti.

Otteita saarnasta

Jumalan huolenpito – aina ja kaikkialla
Teksti: Matt. 6:25-34

Mitä on oikea murehtiminen? Mistä meidän tulee huolehtia? Mitä meidän pitää elämässämme tehdä? Eikö mistään saa murehtia? Uskon ja epäuskon taistelu? Onko se samaa taistelua kuin luonto käy syksyisin omaa olemustaan vastaan? On luovuttava kauneudesta! Ihmisen nuoruus ei ole ikuista. Sato korjataan. Kukat kuihtuvat. Mitä sitten jää jäljelle, kun sato on korjattu. Tässä alkuun meille kaikille kysymyksiä.

Kyselemme myös tänään tapahtumia 60 vuoden takaa. Kurkijokelaiset pitivät 3.9.1944 viimeisen jumalanpalveluksensa, jossa kirkkoherra Arvi Kujala asetettiin virkaan. Kirkon ovet sulkeutuvat varsin pian tämän jälkeen: tasan 60 vuotta sitten eli 19.9.1944. Kurkijoki oli jätettävä. Mukaan otettiin kirkonkellot ja alttaritaulu sekä ehtoollisvälineet. Kuinka kovalle koetukselle joutuivatkaan alttarin yläpuolella olleet sanat:

”Jeesus Kristus on sama ei- len, tänään ja iankaikkisesti”. Olivatko Jeesuksen sanat totta. Olivatko kaikkien unelmat sortumassa elämän kovassa ja epäoikeudenmukaisessa puristuksessa?

Täällä kirkossa on varmaan teitä, jotka teitte monia kysymyksiä murehtimisesta. Miten kovalta tuntui jättää kaikki rakkaat kotikonnut, maisemat, omaisuus. Olivatko maailman-sotaan varustetut, ehkä omaa tahtoaan vastaan pakotetut sotilaat viemässä uskonkin? Tuskin jaksotte kuulla lintujen laulua. Tuskin kyöneleiden läpi näitte yhtään kukkaa. Olihan syksy varmaan silloinkin kuin kertomassa, ettei ole mitään pysyvää maan päällä. Oli lähdettävä uusille asuin-sijoille. Oli varmaan monta murhetta sanoiksi puettua tai syvällä sydämen uumenissa olevaa. Ja tämä kaiken kaaoksen ja epävarmuuden keskellä Jeesus on sama kuin kastepäivänänne, sama konfirmaatiotilai-

suudessa, sama silloin kun olitte alttarilla tulevan puolisonne kanssa, sama tänään täällä Vampulassa tai missä sitten asumme tai liikumekin.

Uskostanne ja sen pysyvyydestä saarnaavat edelleen Loimaan kirkossa olevat ehtoollisvälineet ja alttaritaulu sekä Suomusjärven kirkossa soivat kellot. Ja sitten vielä se viimeinen testi: Kesken kunnostustöiden kirkko paloi 1991 perustuksiaan myöten tuhopolton seurauksena. Miten tämän keskellä jaksamme katsella taivaan lintuja ja kedon kukkia?

Jokaisen meidän elämässämme on ja tulee erilaisia murheita. Ne ovat itsestään selvyyys tietyllä tavalla. Ne ovat osa elämäämme; ne ovat osa itseämme, siitä emme pääse yli emmekä ympäri.

Sanalla vapaus on monta sisältöä. Sen sanan kanssa olette te evakkoon pakotetut varmaan joutuneet tekemisiin. Myös me vapaassa

Suomessa elävät saamme miettiä tämän sanan sisältöä monesta näkökulmasta. Vanhastaan ovat vanhat kristityt opettajamme puhuneet vapaana olemisesta. Vapaana olemisessa tärkeää oli nähdä tämän maailman oikea arvo suhteessa Jumalaan. Silloin voi asettaa Jumalan kaiken edelle. Sen seurauksena he kykenivät pysymään kiinni Jumalas- sa. Samaan sarjaan kuului opetus siitä, että ihmisen piti olla yksinkertainen. Kysymys ei ollut tyhmän yksinkertaisesta vaan siitä, että ihminen oli jakautumaton ja sekoittumaton eli sellainen jonka sydän kuului ehyesti Jumalalle ei ollut jakautunut muualle.

Kun me ajattelemme suomalaisina omia murheitamme, luettelo on pitkä. Sotien historia on vielä muistissamme, sateet uhkaavat satojamme, routainen maa on määritellyt suhtautumistamme elämään. Aina on uhka tulossa jos- tain päin. Miten Jeesuksen

vertaus roudattoman Tiberiaan järven rannalla istuu meihin.

Jeesus puhuu omille – köyhillekin – opetuslapsil- le luottamuksesta. Jaksossa asetetaan vastakkain ihmisen turha murhe ja lapsen-omainen luottamus Jumalaan. Se, että kristityllä on Jumala Isänään, merkitsee, että hän saa jättää kaikki tarpeettomat huolet. ”Huolehtimisen” unohtaminen ei kuitenkaan merkitse vastuun unohtamista siitä, mitä meidän on Jumalan järjes-tyksen mukaan tehtävä. Olen useasti kertonut erästä vankilassa pidetystä jumalanpalveluksesta, jossa saarnamies luki tämän päivän tekstin ja saarnasi pyhästä huolettomuudesta huolimattomasti, jolloin yksi vankien nokkamiehistä huusi: emmehan me ole muuta tehneetkään kuin katselleet taivaan lintuja ja kukkia; siksi me täällä olemme lusimassa.

Jeesus painotta sitä, että me jaksaisimme kaiken

murheiden ja huolien keskellä saada voimaa oman kutsumuksemme hoitamisessa.

Jumala on asettanut elämällemme tietyt rajat. ”Ennen kuin olin elänyt päivä- kään, olivat kaikki päiväni jo luodut”. Ps. 139. Me emme voi huolehtimisellaamme muuttaa niitä. Sen sijaan voimme luottaa, että Jumalalla on valmis suunnitelma meidän elämällemme. Pyhä huolettomuus merkitsee Raamatun maailmassa luottamista Jumalan hallintaan. Koska Jumala loi ihmisen ja ihmisen elämän, myös sen ylläpitäminen ja varjeleminen ova Jumalan varassa. Jumala ei ole vain Luoja. Eräs tunnettu teologi Karl Barth määritteli, että Jumala on se, joka rakastaa. Hän suhtautuu isällisellä hyvyydellä luotuihinsa. Hän huolehtii omistaan.

Jeesus ei ole mikään väärä idealisti, väärä unelmoit-sija. Hän näkee, että lintuja pyydetään, otetaan vangiksi, ja niitä myydään sidotuina muutamalla kolikolla syötäviksi. Hän tietää, että

RIESANA KAHDENNETTU KERAKE.

Kerta toisensa jälkeen löytyy uusi, joitakin lukijoita kovasti ärsyttävä aihe: Helunasta tietenkin. Kansa-kuntana me olemme jääneet jälkeen jo pitkälti toistakymmentä vuotta sitten ainakin norjalaisista. Siellä heidän silloiset 26000 lehmäänsä saivat kaikki nimensä oikeaan kirjaan. Meillä ei ole ylletty edes kalenteritasolle.

Kalentereita löytyy naisille, miehille, koululaisille ja jokaiselle ammattialalle omansa sekä komea Karja-

lan’ e Kalenderi, jossa on heinäkuun kohdalla kaunis kuva solasilla kulkevasta lehmälaumasta, nimistä ei siinäkään mainita mitään. Se yksi tärkeä kalenteri puuttuu.

Asiassa on aina monta puolta, hyvä puoli on se, ettei sitäkään kalenteria nyt tarvitse tehdä uudestaan vaikka ollaankin EUssa. Direktiivi määräisi kuitenkin kaikki kk-päätteiset nimet uusittaviksi. Väittäisivät ettei “eurooppakansalainen” ymmärrä edes tapu-

tella sellaista eläintä, jonka nimi on Tähdikki, (Kurkij. Tähdikki) Lemmikki, Juonikki, puhumattakaan nyt Lystikistä, siitä tulisi Listikki!

Nimiaiheita herttaisille eläimille löytyy kauniista luonnosta, kukista, taivaalta ja vasikan omasta “palttoosta,” sen värikoostumuksesta ja vielä paljon myöskin naisten nimistä.

Saksasta ja Itävallasta löytyy laitumelta Liesi eli pikkuinen Elisabeth! Unkarissa on Riska, joka juontaa

alkunsa Maria - nimestä. Meillä on Ruusu, Ruotsissa Rosa. Norjalaiset ovat nimikiljaansa kelpuuttaneet myös Dianan (Walesin prinsessan mukaan) ja telkarissa kauan sitten pyörineen sarjan juonikas Alexis on löytänyt tiensä niille sivuille.

Kotoisesta suomestamme löytyy myös tummalihaista ylämaan ulkona talvehtivaa lihakarjaa, josta löysin oman kaimani. Kuvassa komeili, pitkä otsatukka silmillä Onerva - va-

sikka, vierellään saman koinen Onni - poika.

Virolaiset varmaankin tuntisivat lähes omikseen Mansikin ja Mustikin kun heiltä löytyy miltei samat nimet: Maasik ja Mustik.

Meillä on Nuppu, Unkarissa Bimbo, yksi ja sama asia. Otsatähteen viittaa Norjassa Stjerna ja muuhun karvan väriin Dagros, meillä Rusko ja Venäjällä Burjonka, karova ruskeine läiskineen.

Ranskassa lehmä nähdään niin kauniina, että nimeksi annetaan Marguerite, Englannissa Daisy ja meillä Kielo, kaikki kukkaniityn koristeita.

Tanska ja Italia tyytyvät

pelkkiin korvamerkkeihin, eikä anna lehmilleen minikäänlaisia nimiä. Sydämetöntä porukkaa! Irlannissaakin huudellaan vain “Bo, Bo, Bo, “ joka iirin kielellä tarkoittaa lehmää. Aika tylsää, seisoa aidan vieressä ja huutaa: “ lehmä, lehmä, lehmä!”

Kurkijoella meidän omalla metsälaitumella oli kolme lehmää, Tiena, Manteli ja Sievä, joista tämä tytöt pystyi saamaan maidon irti jo kuusivuotiaana. Saavutus sekin. Nyt ei kaikki kuusivuotiaat ole edes nähneet elävää lehmää. Niin se aika muuttuu ja me sen mukana.

Onerva.

Ari Vihavaisen urheilukuulumiset

Terveisiä Ulvilasta. Kesä on lopuillaan, sade piiskaa ikkunoita. On mukava hetki kirjoitella kesäurheilukuulumisia.

Talvella tehty kova harjoittelu antoi keväällä juostuissa useissa kilpailuissa, hyviä merkkejä Triathlonin MM- kisoja varten.

Tuli voittoja ja hyviä sijoituksia ympäri Suomea.

Joensuussa Karjalaisten kesäjuhilla juostu Karjalan maraton meni loistavasti. Kävimme kovan kilpailun Juha Kanervon kanssa.

Juha jätti minut lopussa niukasti mutta juoksimme hyvät ajat. Matkahan oli 10 mailia eli 16090m. Juha juoksi 56.16 ja minä 56.39. Onnea ja terveisiä Juhalle. Tämä olikin viimeinen koitos ennen vuoden pääkisaa eli Triathlonin MM-kisoja.

TRIATHLONIN MM-KISA RUOTSI

(uinti 4km+pyörä 120km+juoksu 30km)

Matka meni hyvin, mies melko terveenä ja untakin kohtalaisesti. Perillä ollessa ajelimme autolla pyöräreit. Huh huh, raskasta tulee olemaan, sillä monta isoa märkeä oli matkalla. myös juoksureitti oli tosi raskas kovine nousuineen. No, sama reitti kaikilla.

KILPAILUPÄIVÄ

Herätys kello: 5.00. Kevyt verryttely ja ruokailu ja sitten siirtyminen kilpailupaikalle. Kuhina ja suhina

on valtava kun yli 700 kilpailijaa vie pyöriään telineisiin ja tekee viime hetken valmisteluja. Startti on kello: 8.00 ja jännitys on käsin kosketeltava. Itse en paljon jännittä mutta nyt on melkoinen kutina vatsan pohjassa. Kilpailu on pitkä ja vaativa. Ajatuksissa pyörii “kuinka kestän tämän hirveän rääkin”?

UINTI

Lähtöön aikaa 5 minuuttia kun komennus että saa mennä veteen.

Kun varpaat koskevat kylmää vettä 17c, niin karisevat viimeisetkin unenriipeet silmistä. Viernessäni olevat brasilialaiset ovat todella kohmeessa ja valittavat ihan tosissaan kylmyytensä. Ei ole ihme kun sieltä lämpöisistä tulevat. Eipä tämä itsellekään herkkua ole ja reilun tunnin pitäisi tosissaan vielä uida.

Pyssy pamahti ja järvi kohisi kun joukko lähti matkaan. Otin rauhallisesti alun kun matkaa oli paljon. Taktiikka onnistui ja nousin koko matkan tasaisesti ylöspäin. Varsin lähes 2km vastatuuliosuudella voimia riitti loistavasti. Vesi oli järven selällä vastatuudessa todella kylmää.

Vihdoin viimeiset uinti-vedot ja jalat koskivat pohjaa. Uinti meni tosi hyvin ja olin tässä vaiheessa 17:sta. Aikaa kului 1h 6min.

Pyörälle juostessani ja samalla uimapukua pois

päältä repien, vatsalihas revähti ja ajattelin että “täähänkö tämä loppui hyvän alun jälkeen. Pystyin kuitenkin jatkamaan ja nopeasti lähdin ajamaan pyörällä.

PYÖRÄILY 120km

Kankeasti lähti pyörä liikkeelle ja vatsaan sattui ikävästi. Pikkuhiljaa pääsin jonkunmoiseen vauhtiin ja taistelu alkoi. Reitti oli 40km ja se ajettiin kolmasti. Isoimmat mäet tulivat alaspäin josta 75km/h, mutta ylöspäin mentäessä vauhti oli huomattavasti hitaampi. Ajoittain satoi kaatamalla, mutta se tuntui melko lämpimässä ilmassa mukavalta. 100km kohdalla rupe siilihaksissa painamaan ihan tosissaan. Mutta huoltajien huutaessa että, olin noussut sijalle 12 tuli kummasti voimaa lisää. Ajoin 120km 3h 26min eli 35km/h. Loppu ihan tämäkin osuus vihdoinkin, mutta vielä oli edessä 30km juoksua.

JUOKSU 30km

Hyppäsin pyörän päältä pois ja nopeasti tossut jalkaan ja menoksi. Juoksu lähti hyvin liikkeelle ja parin kilometrin päästä tiesin jo juoksevani. Pyöräilystä turtuneet reisilihakset alkoivat aistia, että nyt juostaan. Vatsalihaksen revähtymä häiritsee hapenottoa, mutta periksi en anna kulta Karjalaisten juurieni. Juoksen samaa vauhtia kuin maailman kärki eli 4min/km. Yksi toisensa jälkeen tulee selkä edellä vastaan ja pian olen jo 7s. Mutta 23km juostuani voimat loppuvat, mitalimiehet ovat n. 1 mi-

nuutin päässä. Olen juossut 10 minuuttia kärkeä kiinni ja nyt uuvun. Olen henkisesti tosi kovilla, teen rukoukset ja manaukset ja huudan perhettäni Maarittia ja Samueliakin avuksi, mutta mikään ei auta. Tuntuu kuin jalat painuisivat maan sisään. 23-28km:n välinen matka on taistelua täydellistä sammumista vastaan. Jyrkän ylämäen pystyn juoksemaan, mutta ylhäällä joudun pysähtymään kun silmät musteni tuskasta ja väsymyksestä. Seison ehkä 10 sekuntia, periksi en anna. 2 km jäljellä, joku huutaa että “vauhtia nyt, olet 8s”. Mietin että “perk.. vai vauhtia vielä, vaihdetaan jalkoja ja koita edes kävellä näillä jaloilla” mutta kannustus auttaa ja ilmeisesti jotain energiaa saan jostakin lisää, sillä loppu menee hyvin ja vauhti kiihtyy jopa melko kovaksi.

Maalissa olen kahdeksas ja loppuaika 6 tuntia 49 minuuttia.

Maalissa

On voittajan olo vaikka en voittanutkaan. Horjun kävellessäni kohti pöytää missä on juomia ja kaikenlaisia purtavaa. Juon ja juon erilaisia juomia. Mitään en pysty syömään. Jalat tärisyvät ja särkevät väsymyksestä niin paljon että en pysty kuvailemaan.

Olen myös helpottunut, mutta myös vihainen itselleni kun väsähdin. Mutta hetken kuluttua tajuan että 8. MM-kisoissa on kova suoritus. Tiedän antaneeni kaiken ja vähän rippeitä

vielä päälle ja ne rippeet ovat karjalaista SISUA. Ainakin luulen niin. Rehelliisesti on myönnettävä että muut olivat parempia. Käyn kätelemässä parempani ja sen jälkeen huoltajat taluttavat minut sivumalle ja rojhadan nurmikolle makaamaan. Olen väsynyt, en halua liikkua. Joku ravistelee jalkojani, joku työntää juomaa suuhuni. Makaan vain silmät kiinni ja olo on kohtalainen. Ajattelen, että ei enää koskaan, mutta kuukauden päästä olin jo viivalla. Kisa oli toki lyhyt ja voitinkin sen yllättäen. Voitin myös SM-pronssia syksyllä käydyssä juoksu, pyöräily, juoksu-kisassa mutta siitä ei sen enempää.

PERHE

Perheeni tuki on minulle kaikki kaikessa. Ilman heidän rakkauttaan en jaksaisi raataa tällaisia koitoksia varten. Harjoitukset vaativat aikaa ja ruokaa kuluu paljon. Mutta minulla on maailman paras ruuanlaittaja. Maarit on jaksanut kärsivällisesti tehdä ne valtavat ruokamäärät mitä kulutan. Yhdessä onnistumme ja pikku Samuelin kasvaessa olemme yhä enemmän kisamatkoilla yhdessä.

Terveisiä kaikille tutuille ja kiitos kaikille tukijoille matkan varrella. Ensi vuonna MM-kisat ovat Tanskassa ja sinne keksitään uudet kujeet että ei tule väsähtämisä.

Hyvää syksyn jatkoa kaikille.

Ari Vihavainen

Alexsander Stubb Lahdessa:

Osallistun Karjala-keskusteluun seuraajana ja pohtijana

Lasse Koskinen Aluepalautus Suomen euroedustaja Alexander Stubb näkee omalta osaltaan, että Venäjän rajaviranomaisten haitanteko suomalaisia rajanylittäjiä kohtaan on lähinnä Suomen ja Venäjän välinen asia.

Toimista päätetään aika pitkälle eduskunnassa.

Stubb rajaa rajakysy-

mykset puhtaasti kahden maan väliseksi asiaksi.

Suomalaisen kaikkinaiset viisumivaikeudet Venäjän kanssa hän myös rajaa EU-parlamentaarikon toimivallan ulkopuolelle.

- EU-perustuslain myötä meille tulee kyllä enemmän mahdollisuuksia puuttua näihin asioihin.

- Minun mielestäni meil-

lä hiukan liikaa pelätään viisumivapautta.

Stubbin mielestä EU:n ja Venäjän välinen viisumivapaus voi toteutua pitkällä aikavälillä

- Vaikea ennakoida toteutusaikaa, mutta ennakoisin 5-10 vuotta.

Hänen mielestään viisumivapaudella pelotellaan aivan liikaa. Hän vertaa asiaa pelkoon virolaisten saapumisesta valtaamaan työmarkkinat Suomessa maan liittyessä EU:hun. Tämä pelko on jo osoittautunut aiheettomaksi. Stubb ei näe itsellään olevan aloiteoikeutta EU-parlamentissa Suo-

men pakkoluovuttamien alueiden osalta.

- Seuraan keskustelua. Ketäänhan ei voi pakottaa tähän keskusteluun.

Karjalaistaustaisena seuraan, tutkin ja pohdin asiaa. Stubb ei lupaa osallistua palautuskeskusteluun aloitteellisesti, mutta

lupaa vastata, jos häneltä kysytään.

- Haluan korostaa, että keskustelua aiheesta pitää käydä. Yhdessä vaiheessa-han se pyrittiin kieltämään. Stubbin mielellään puhuu rajan, hyläntämisestä.

- En sulje pois sitä mahdollisuutta, että alueet palaisivat pitkällä aikavälillä.

Euroedustaja Alexsander Stubb, siis vastaa palautuskysymyksiin, jos ne hänen eteensä tuodaan, kuten Lahdessa. Aktiivista palautuksen puolesta puhujaa hänestä ei saada karjalaistaustaan huolimatta. Tämähän onkin ollut jo tiedossa.

Me seisomme paalulla vuosikymmenten takaa, mitaten matkaa ihmisen, ikuisen vaeltajan.

Me annamme kiitoksen teille, jotka paljon uhraten, vainaa nähden, jaksoitte synkässä yössäkin nähdä kirkkahan tuikkivan tähden.

Te jaksoitte rakentaa, uskoa, luottaa.

Ei uhrinne suuri ole annettu suotta.

Karjalan Liitto on nimennyt kuluneen vuoden Kotiseutumatkojen vuodeksi.

On kulunut 50 vuotta siirtolaisten toisesta evakomatkasta, jatkosodan alkamisesta 55-vuotta.

Myös veteraanit ovat voimiensa mukaan pitäneet taistelumuistotilaisuuksiaan ja patsaidenpaljastustilaisuuksia entisillä paikoillaan. Paikkoja riittääkin, sillä Suomi joutui luovuttamaan Venäjälle 3 kaupunkia: Viipuri, Käkisalmi ja Sortavala. Sekä kaksi silloista kauppalaa:Koivisto ja Lahdenpohja.

Kolmekymmentäyhdeksän kokonaista kuntaa ja kaksikymmentäyksi osिताista kuntaa, lisäksi osia pohjoisesta, Kuusamo, Sal-

VUOSIKYMMENTEN TAKAA

la ja Petsamo.

Luovutettuun Karjalaan kuuluivat Suomenlahden ulkosaaret Lavansaari,

Seiskari, Suursaari ja Tyttärsaari. Karjalan kannakselle ja Laatokan Karjalaan käytännössä Suomenlahden saaret ovat edelleenkin matkailijoiden ulottumattomissa. Meidän vielä elossa olevien siirtolaisten ja veteraanien velvollisuus on jakaa oikeaa tietoa jälkeläisillemme ja mikäpä sen opettavampaa olisi kuin nähdä omin silmin nuo kyseiset paikat.

Tulkoon tässä myös sanotuksi sekin, ettei Venäjä toki vallannut kaikkea edellä kerrottuja maa-alueita, vaan ne on jouduttu pakon edessä luovuttamaan. Suomi taisteli monissa taisteluissa torjuntavoiton, kesäkuun lopulla 1944 sota pysähtyi Talin ja Ihantalan torjunta voittoihin. Monen pakolaisen matka päättyi myös vihollisen pommituksiin. Ehkä suurin ja tuhoisin ihmishengillä mitattuna, kohdistui Elisenvaaran rautatieasemalle 20 kesäkuuta

Tali-Ihantala muistomerkki.

1944. Sotilaskuljetuksillekin tärkeälle risteysasemalle. Sattui olemaan pommituksen aikaan sotilasjunan lisäksi myös evakkojuna , matkustajina suurinosa Räisälän evakoita. Sivileitä arvioitiin menneen 135, sotilaita 19. Kuolleista siis

suurin osa naisia ja lapsia. Yhdestäkin perheestä kuoli 7 henkilöä.

Osa vainajista tuhoutui niin pahoin, ettei voitu tunnistaa. Kun puoli vuosisataa sitten YKarviol maailmassa olevan noin 13 - 15 miljoonaa pakolaista, herää

kysymys onko mikään noista ajoista suurestikaan muuttunut?

Rajantakaisissa muistotilaisuuksissa vaaditaan muistopuheen pitäjältä suurta varovaisuutta puheensa sisällöstä, jottei naapuri tulkitsisi sitä poliitti-

Ihmislunteen salaisuutta oppimassa Ghanassa, Afrikassa

Miriam Heinonen, New Milforo, Connecticut, USA. The New Milford Times, syyskuu 2003.

Miriam Heinonen palasi äskettäin viiden kuukauden pituiselta opetusjaksolta Ghanaan, missä hän oppi, että ihmiset ovat samanlaisia kaikkialla maailmassa. Kaikki haluavat lasten parasta.

“Koin paikan miellyttäväksi ja turvalliseksi asua, ihmiset toivottavat vieraat mielellään tervetulleiksi kotimaahansa”, hän sanoi.

-Kaikkialla minne menin ja missä kävin tapasin ihmisiä, jotka olivat kiinnostuneita ja halusivat tavata minut, keskustella kanssani.

Ms. Heinonen, 26 v., pääsi ylioppilaaksi New Milford High School’sta vuonna 1995 ja valmistui 1999 University of Maryland-College Park’sta, pääaineinaan antropologia ja valtiotiede.

Opintojen jällkeen Miriam työskenteli 6 kk luomufarmilla ja matkusteli laajalti Euroopassa sekä osallistui Kiljavalla järjes-

tettyyn ulkomailla asuvien nuorten leiriseminaariin. Tarkoitus oli tutustua maa-han, josta omat esi-isät ovat lähtöisin, Miriamin äiti Arja ja isä Urpo ovat Suomesta muuttaneet Yhdysvaltoihin. Euroopasta palattuaan hän vielä meni Marylandiin ja sieltä kotiin Connecticutiin.

Mutta matkakuume ei ollut hellittänyt vaan hän rupesi ottamaan selvää miten liittyä johonkin rauhan-turvaamisjärjestyön.

-Tosiasiaassa halusin mennä Afrikkaan. Mutta Peace Corpsjärjestö ei voinut taata sijoituspaikkaa joten rupesin katselemaan yksityisiä organisaatioita internetistä. Löysin opettajan toimen Ghanassa.

Tämä organisaatio nimeltä Global Teaching Network ei vaadi opettajalta opettajan pätevyyttä, yliopistotutkinto riittää. Näin ollen Miriam oli hyvä ehdokas ja hänet sijoitettiin Yksityiskouluun Nunguaan joka on osa Chanan pääkaupunki Accraa.

Miriam opetti 1-5 luokil-

le ympäristöppia ja yhteiskuntatietoa.

-Me tutkimme eläimiä ja kasveja, ilmoja ja muita ihmisrotuja. Se antoi lapsille maailmanlaajuisen kuvan ja opetti heille ympäristö-asioita, kertoo Miriam.

Nungua’ssa Miriam asui Grace Academy school/in perustajan kotona. Olot koulussa olivat paremmat kuin yleisissä kouluissa, mutta siltikin hyvin alkeelliset: sementtilattia, penkkejä ja liitutaulu. Päästyään rutiiniin alkuun Miriam opetti useita luokkia päivässä. Hyvin pian hän oppi pitämään lapsista, jotka joka aamu ottivat hänet vastaan kirkkain silmin ja hymyilevin suin, halukkaina tavata hänet taas ja oppia uutta. Perheet maksoivat lastensa koulunkäynnin olipa se yksityistä tai yleistä. Miriam ei saanut palkkaa opetusty5stä ja maksoi omasta pussista huoneen ja ylläpidon.

Hänen kokemuksensa koulusta on hyvin positiivinen ja hän muistelee viimeistä työpäiväänsä. Lap-

set ja työtoverit olivat järjestäneet hänelle esityksen lauluista, runoista ja tanssista sekä antaneet hänelle paikalle tyypillisen vaatteen.

Koulussa lapset ja aikuiset puhuvat englantia koska se on Ghanan ja naapurivaltioiden kansainvälinen kieli. Kaikilta lapsilta vaaditaan englannin opiskelua ja sen puhumista.

”Se teki tietysti minun työni helpommaksi koska silloin pystyin kommunikoimaan heidän kanssaan. Lapset olivat erittäin ystävällisiä ja mukavia. Heillä oli ollut toinen amerikkalainen vapaaehtoinen opettaja ennen minua joten näin olen heillä oli jo enemmän tottumusta valkoihoisiin kuin koskaan ennen. K aupungin ulkopuolisilla alueilla asuu enemmänlänsimaalaisia.

Miriamilla oli hyvä tilaisuus matkailla Ghanassa, yleensä toisten vapaaehtoisten kanssa,jotka asuivat lähellä. Hän sai ystäviä, miehiä ja naisia, muistakin maista kuten Euroopasta ja

Austraaliasta. Matkoillaan nuori opettaja kävi kahdeksassa kymmenestä maakunnasta. Kahden viikon lomalla hän ja toiset vapaaehtoiset kävivät virtahepojen rauhoitusalueella. sekä rummunsoittokeskuksessa. josta Länsi-Afrikka on kuuluisa, apinoiden rauhoitusalueella ja useissa luonnonpuistoissa. Hän tapasi hyvin paljon erilaisia ihmisiä erilaisista oloista ja oppi myös paljon Ghanan eri kulttuureista. Ghanassa puhutaan kahtasataa erilaista kieltä, useat puhuvat monia niistä. -Tapasin monia ihmisiä ia kaikki halusivat puhua kanssani. He itse aloittavat keskustelun, kadullakin, ja ovat hyvin ystävällisiä. Ihmisten luonne Ghanassa on hyvin erilainen kuin täällä Yhdysvalloissa. He suhtautuvat väkivaltaan ja vihamielisyyteen hyvin torjuvasti.

Heidät tunnetaan Afrikan ystävällisimpänä kansana ja he haluavat näyttää sen. Matkan suurin yllätys oli se, että oli “helppoa” mennä Afrikkaan. Siellä ollessa asiat eivät välttämättä

seksi ja veisi kuulusteltavaksi.

Näinkin on käynyt ja se hankaloittaa koko matkan etenemistä kaikilta seuru-
een jäseniltä.

Mutta suomalaiset ovat moiseen jo tottuneet, me-
hän emme ihmettele sitä-
kään, vaikka passintarkas-
tuksia on useita, kuten
eräällä matkalla oli tapahtu-
nut.

Suomalaiset ovat sovel-
taneet matkojensa ohjel-
miin myös siivoustalkoot.
Hyvä niin, sillä muutoin tuo
hyvä, iänikuinen talkoo-
henki onkin jo hiipumassa.

Kaikesta huomaa, että
elämme muuttuvassa maa-
ilmassa. Paitsi, että nämä
vierailut tahtovat junnata
paikoillaan. Uskon kuiten-
kin joskus koettavan päi-
vän, jolloin kaikki on pa-
remmin ja sujuu helpom-
min. Uskon jälkeläisteni
joskus vielä tallaavan Kar-
jalassa, vapaasti. Sillä oi-
keushan aina lopulta voit-
taa.

Siihen asti voimme aja-
tella vain runoilijan sanoin:
Päivä vain ja hetki kerral-
lansa.

*Kuivempaa syksyä
toivotellen Aino Koppi.*

suju niinkuin olet ajatellut.
koskaan ei voi tehdä var-
maa suunnitelmaa”, sanoo
Miriam naurahtaen. “Jos
haluat mennä päivän mat-
kalle, se ei aina onnistu. On
parasta oppia tottumaan sii-
hen. Mutta paras osa mat-
kasta olivat ihmiset, jot.ka
tapasin”.

Miriam toivoo pikapuo-
lin pääsevänsä peace
Corps’n vapaaehtoiseksi
Afrikkaan tai keski-Ame-
rikkaan.

—Tämän tekstin alkupe-
räisestä käänsi huolellisesti
suomeksi Miriamin isä
Urpo ja kirjoitti koneella
sanelun mukaan melkein
huolellisesti Miriamin
kummitäti, nimimerkki Ra-
kila. Molemmat ovat synty-
neet Kurkijoella.

Lisäys edellä kerrottuun.
Nyt: isä-Urpo kertoo, että
Miriam on hyväksytty ja
määrätty syyskuusta 2004
lukien 2 vuoden komen-
nukselle Paraguaihin Etelä-
Amerikkaan jatkamaan jo
opittua työtään.

ONNITELLAAN!

JATKOA SIVULTA 5

kasvit kuivuvat ja kuihtu-
vat. Sen jälkeen ne kerätään
pienessä savisessa uunissa
polttaviksi. Lintujen ja
kasvien iän tai pituuden, li-
sääntyminen, kasvaminen,
kuihtuminen, kuoleminen
ovat tavallisia tapahtumia.
Niiden elämässä ja kuole-
massa Jumala on läsnä. Vä-
häuskoisuus on uskovan
koettelemus.

Jeesus kiinnittää huomi-
omme Jumalan valtaan luo-
jana. Luonto on Jumalan
luontoa. Hän pitää huolen
luomakunnastaan. Taivaan
linnut ja kedon kukat ovat
hänen opettajiaan. Me
voimme luottaa siihen, että
olemme arvokkaampia
kuin kuin linnut ja
kukkaset.Ihmisen tulee
luottaa Jumalan huolenpi-
toon eikä turhaan huolehtia.
Jumalalla on omiaa varten

erityinen suunnitelma. Hän
ei unohda lapsiaan. Kysy-
mys on uskosta ja luotta-
muksesta Jumalaan, ei as-
keettisesta omien tarpeiden
kieltämisestä.

Asioiden suhteellistami-
nen! Iankaikkisuuden nä-
kökulmasta jokainen huo-
lenaiheemme on on täysin
naurettava. Tarvitsemme tä-
män perspektiivin, jotta
varjeltuisimme tärkeedel-
tämme. Samoihin aikoihin

kuin suomalaiset joutuivat
muuttamaan pois Karjalas-
ta, teloitettiin saksalaisten
keskitysleirillä pappi ni-
meltä Dietrich Boenhoef-
fer. Hän totesi ollessaan
vankilassa, että äärimmäi-
sestä vakavuudesta ei kos-
kaan puutu annosta huumo-
ria. Miksi siis olla huolis-
saan? Siksikö, että koko
maailma on romahtamaisil-
laan? Niinhän se onkin!
Eikö Raamattu ennusta tätä.

Ovatko profeetat turhaan
puhuneet lopunajoista!
Loppu tulee joskus; vain
yksi hetki erottaa meidät ja
koko ihmiskunnan siitä.
Eikö Jumala pidä maailma
yllä. Puhutaan Jumalan
konservaaatiosta, mutkikas-
sana; se on suomeksi: ilman
Jumalan huolenpitoa maa-
ilmankaikkeus romahtaisi
hetkessä. Jos sinulla on tai-
pumus huolehtia ja mureh-
tia, niin ajattele tätä, saat

perspektiiviä oikeaa suh-
teellisuudentajua. Huoleh-
timinen evankeliumin teks-
tin esittämässä merkityk-
sessä on – epäuskoa. Elämä
on joka hetki Jumalan kä-
dessä, ja hänen kädestään
se on otettava. Pelkäämme-
kö huomista! Emmekö
muista että eilinen oli yhtä
vaarallinen!

Keijo Plit

Vampulan kirkkoherra

Uuden sukupolven Octaviat esittelyssä Mellilän Autossa

Uuden sukupolven Octavia on täysin uusi auto, jossa käytetään alan viimeisintä tekniikkaa. Esimerkkinä mainittakoon suorasuihkutus-bensiinimoottorit, jotka tekevät autosta dynaamisen mutta kuitenkin taloudellisen. Tärkeä uutuus on DSG-vaihteistot, joissa on sekä automaattinen että manuaalinen vaihteenvaihtaja. DSG

vaihteistolla saavutetaan paras suorituskyky ja taloudellisuus, mutta kuitenkin tarjolla on automaattivaihteiston mukavuus. Viimeisenä, muttei vähäisempänä on uusi alusta, jossa käytetään taka-akselilla monivarsituenta, joka antaa huippuluokan ajo-ominaisuuksia ja erinomaisen mukavuuden.

Uuden sukupolven Octavia on auto, joka kuuluu selvästi edeltäjiinsä ylempään kokoluokkaan. Se on luonteva jatko +kodan linjaan tarjota enemmän autoa samalla rahalla. Jo nykyisessä Octaviassa on ollut suuremman luokan tarvaratila, nyt uusi Octavia tarjoaa myös isompaan luokkaan kuuluvat sisätilat. Uuden Octavian moderni teknologia ja

runsaat korkealuokkaiset yksityiskohdat saavat auton käyttäjän tuntemaan, että kyseessä on "premium" luokan auto.

Uudessa Octaviassa on tarjolla varusteita, jotka ovat tyypillisiä ylempään keskiluokan autoissa, kuten kaksialueinen automaatti-ilmastointi, etuistuinten välissä oleva jäähdytetty Jumbo-Box-lokero, jossa on säädettävät tuuletussuuttimet takana istuville, etuistuinien aktiiviset pääntuet ja TPM järjestelmä renkaiden ilmanpaineiden valvontaan. Kaikissa Octavioissa on vakiona neljä turvatyynyä sekä ABS – jarrut, hätäjarrutustehostimella sekä ASR -veto-
luistonesto .

Auton klassisen ajaton muotoilu liittyy sen saumattomasti +koda perheeseen. Kuitenkin uuden Octavia muotoilu on dynaamisempi ja elegantimpi. Auto huokuu luotettavuutta ja houkuttelevuutta. Uuden +koda Octavian mitat, dynaamisuus ja arvokas olemus tekevät autosta selvästi luokkaa suuremman auton kuin edeltäjänsä. Uusi +koda Octavia on täysiverinen iso perheauto.

Octavian sisätilat tuntuvat sekä etu- että takamatkustajille kasvaneina tiloina. Moderni muotoilu ja huippuluokan materiaalit tekevät sisätiloista sekä rentouttavan että miellyttävän kokemuksen.

tävän kokemuksen.

+koda Octaviassa on kolme perusvarustetasoa: Classic, Ambiente ja Elegance. Näiden lisäksi on lukuisia lisävarustevaihtoehtoja, joilla Octaviasta voidaan tehdä yksilöllinen.

Matkustajien turvallisuus on yksi kaikkein tärkeimpiä tavoitteita uuden sukupolven +koda Octavian suunnittelussa. Auton suunnittelussa on huomioitu niin lainsäädännön kuin törmäystestienkin vaatimukset. Korkealuokkainen turvallisuus on saavutettu käyttämällä viimeisimpiä suunnittelumenetelmiä.

+koda Octavia on saatavilla Suomessa viidellä moottorivaihtoehdolla, joista kolme on

bensiinikäyttöisiä ja kaksi dieselikäyttöisiä. Kaikki moottorit on asennettu eteen poikittain.

Uuden sukupolven +koda Octaviassa on käytössä Long-Life, joustava huolto-ohjelma. Jos käyttöolosuhteet ovat suotuisat voidaan saavuttaa jopa 30000 km huoltoväli. Jos ajokilometrit eivät täyty huolto on suoritettava vähintään kahden vuoden välein. Huoltovälin pituus on riippuvainen auton käyttöolosuhteista. Auton mitaristo informoi lähestyvistä huollontarpeista etukäteen. Joustavista huoltoväleistä saadaan säästää huoltokustannuksiin sekä vähennetään auton elinaikana kuluttamien osien ja öljyn kokonaistarvetta.

SIMPLY CLEVER

Auto Bild (14/2004), Suomi
Vertailuvoittaja: Uusi +koda Octavia

WhatCar? (8/2004), Englanti
Vertailuvoittaja: Uusi +koda Octavia

KOE VIIKONLOPPUNA MEILLÄ!

Uusi Skoda Octavia

PARHAISTA PÄÄTÖKSISTÄ NAUTIT

TÄYSIN UUSI OCTAVIA ENSIESITTELYSSÄ
LA 25.9 klo 10-14 • SU 26.9. klo 11-14
TERVETULOA!

Uusi Skoda Octavia alk. 22.390,- (sis. paikkakuntakohtaiset toimituskulut),
Vaihteluvälit: EU-yhdistetty kulutus: 5,0-7,8 l/100 km, päästöt CO2 135-187 g/km. www.skoda.fi

MELLILÄN
Auto oy

Lamminkatu 39 LOIMAA • Puh. (02) 7636 710 • www.mellilanauto.fi

ONKS TIETOO VASTAUKSET

- 1919.
- 1929.
- Bulgarian pääministeri on ex-kuningas Simeon.
- Itämaan tietäjät Raamatussa.
- Meteoriitin törmäyksestä
- Valkoinen
- Britannian
- 1776
- Hyönteisiä
- Kilohailista

KOULULUOKAT / SEURAT

**Ansaitkaa
700 €**

Soita ja tilaa esitteemme:
010 - 850 47 90

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA

**LOIMAAN
MUSIIKKI**

Puh. 7622 950,
Oikokatu 3
Avoinna: ma-pe 10-17.30 la 10-14.00

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kauppanvohvistaja
Kauppalanenkatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

Varatuomari Jari Heikman
varatuomari Kaarina Nylamo
oik.yo Tiina Tähtinen
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa,
puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

KukkaBox

Puh. 762 2669

Vastapäätä Loimaan
Aluesairaalaa

Erikoishammasteknikko

MARKO ROSENDAHL

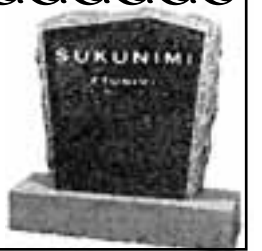
Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

HAUTAKIVET

Vuodesta 1921
luotettavaa ja yksilöllistä
palvelua

LOIMAAN KIVI
PUHELIN (02) 760 511

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Tarjoukset voimassa: perjantai-lauantai 24.-25.9.2004

**Loppuviikon
parhaita makuja
Sparista!**

ELDORADO
Banaanit

0.95
kg

Atria Peruna-, Italian- tai
Punajuurisalaatti
500 g (2,78 kg)

Uutuus! Karjalanpaisti
700 g (5,70 kg)

Chick Broilerin
Rintaleike marinoitu,
n. 800 g

1.39
rasia

3.99
rasia

4.59
kg

Tuore
Superior
MERI-
KIRJOLOHI

Suomalainen
NAUDAN
PAISTIJAUHELIHA

KULTA MOKKA
KAHVI 500 g (2,58 kg)

Hovi Tuorejuustot HYLÄ
200 g (9,95 kg)

1.99
rasia

Alko
762 2062

nonstop parturi
040-765 7028

Naisella muotia
Loimatar
762 2848

Kahvila
762 4432

LOP-
Kultapiste
763 2150

Ainutlaatuisella
naiselle ja lapselle
Oigatar
762 1413 76368520

Ritvan
ja Olin
Ei-
keittiö
76368520

SPAR LOIMAA
Kauppias Sami Toivonen
puh. (02) 763 6850
ma - pe 7-21, la 7-18

Ruokakauppa Sinun makuusi

SPAR